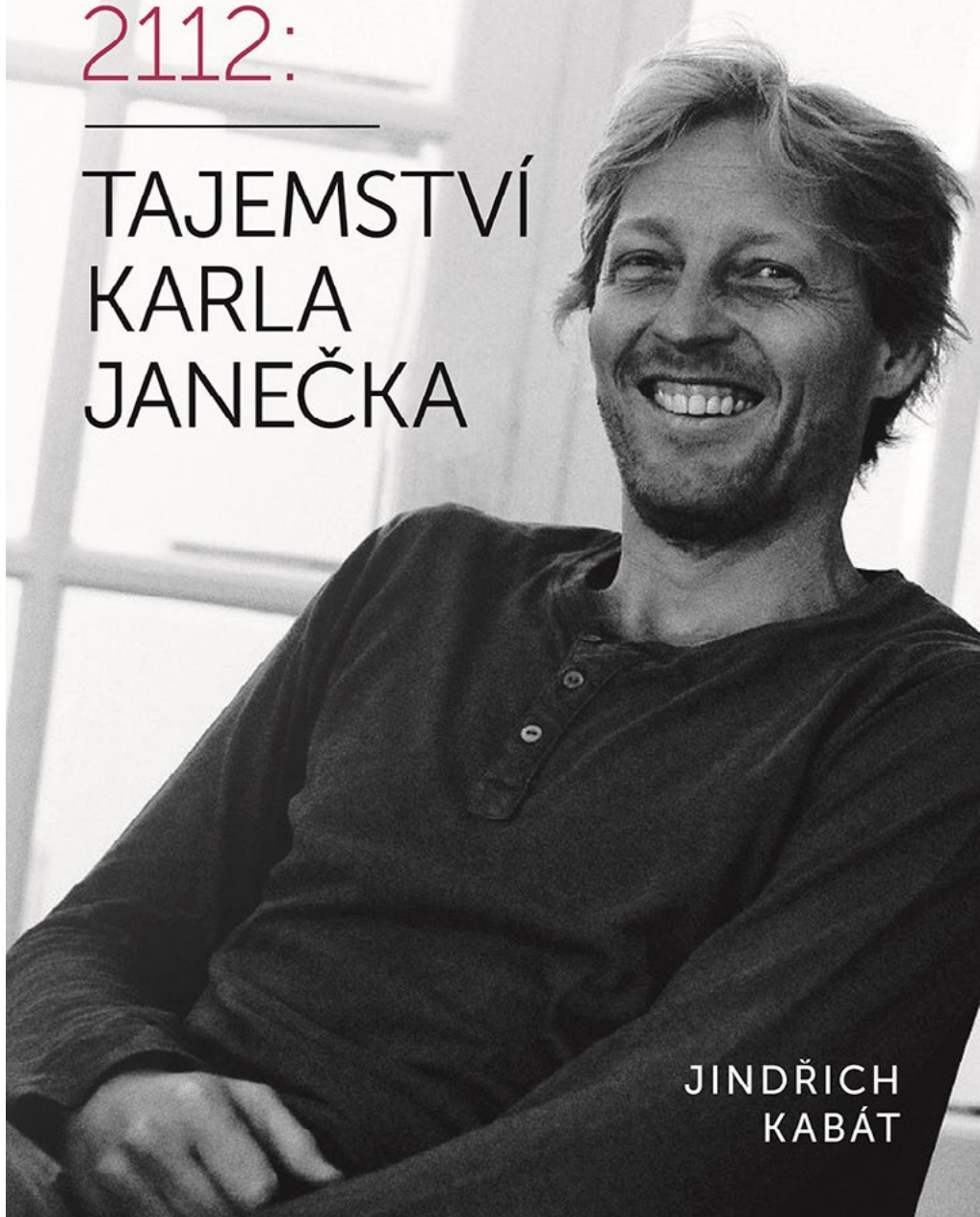

ROK
2112:

TAJEMSTVÍ
KARLA
JANEČKA

JINDŘICH
KABÁT

Tajemství Karla Janečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jindřich Kabát, Karel Janeček
Tajemství Karla Janečka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

The logo features a solid black right-pointing triangle above the text 'ALBATROS MEDIA a.s.' in a bold, black, sans-serif font.

ALBATROS MEDIA a.s.

JINDŘICH KABÁT
KAREL JANEČEK

ROK
2112:

TAJEMSTVÍ
KARLA
JANEČKA

JINDŘICH KABÁT
KAREL JANEČEK

ROK
2112:

TAJEMSTVÍ
KARLA
JANEČKA

Obsah

Úvod /9

I. část

Místa mládí /13

Jen tak si povyskočit /33

Amerika /43

Vztahy a manželství /53

II. část

Kouzelný pramen peněz a jiný život /71

Popularita /85

III. část

Lásky /113

Znaky ducha, znaky duše /131

Práce /157

Rodina /171

IV. část

Mám a dávám /193

Politika těsně kolem nás /197

Matematika, svět a smysl věcí /223

Hodnoty a principy vývoje /259

Pohledem fotografa /267

PILOT
AERONAUT

AERONAUT

Úvod

Karel Janeček se narodil 26. 7. 1973 v Plzni, ale většinu mládí prožil v Praze, kam se rodiče záhy odstěhovali. Studoval takřka vždy specializované školy zaměřené na matematiku, od gymnázia až po Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy v Praze, obor teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky, kterou ukončil v roce 1997. Souběžně studoval v USA, kde v roce 1997 získal titul MBA na Bradley University, Peoria, USA. Dále získal titul Ph.D. v oboru Mathematical Finance na Carnegie Mellon University, Pittsburgh, USA.

V letech 2004–2005 působil jako vědeckovýzkumný pracovník na Rakouské akademii věd. Několik let měl možnost vyučovat na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v Praze, dokud z pracovních důvodů nemusel tuto činnost omezit. Je členem vědecké rady Fakulty mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze.

S první manželkou, se kterou má dvě dcery, je stále v kontaktu. Po rozvodu žil šest let s přítelkyní Markétou Sýkorovou, společně založili Nadační fond pomoci. Další přátelský vztah ho dříve pojil též s Janou Doleželovou, bývalou Miss ČR. V roce 2015 se podruhé oženil, a to s tuniskou matematickou Mariem.

Je zakladatelem firmy RSJ, společnosti, která je největším obchodníkem na londýnské derivátové burze NYSE Liffe, kde funguje od roku 2000. Tato firma je

zároveň jedním ze tří největších obchodníků chicagské burzovní skupiny CME Group. V září 2009 se jako první česká společnost stala členem evropské derivátové burzy Eurex se sídlem ve Frankfurtu.

V roce 2010 založil Karel Janeček Nadační fond Karla Janečka pro podporu vědy a výzkumu. V roce 2013 se fond spolu s příchodem dalších mecenášů přejmenovává na Neuron. Cílem je podpora projektů převážně základního vědeckého výzkumu, a to v matematice, ekonomii a medicíně. Fond podporuje mladé vědce působící v České republice a úspěšné české vědce, kteří se rozhodnou pro návrat ze zahraničí.

S několika dalšími osobnostmi Karel Janeček dále založil v roce 2011 Nadační fond proti korupci. Jeho cílem je podpora projektů odhalujících korupci ve veřejné správě. Fond předává Cenu za odvahu lidem, kteří s vědomím osobních rizik upozornili na případy korupce ve svém okolí, a podporuje vznik účinné protikorupční legislativy. Činnost fondu výrazně ovlivnila protikorupční klima v republice.

Karel Janeček prakticky vytvořil, především díky filantropii, systém podpory řady oblastí neziskové sféry, který u nás doposud v takové míře nikdo nerealizoval.

V říjnu 2012 spustil projekt Vlny evoluce. Ten se zaměřil na stejné cíle jako nadace proti korupci a rovněž na diskuse o politické situaci v zemi, převážně prostřednictvím inzerátů, publikací a přednášek. Na toto úsilí navázal projekt Demokracie 2.1, který se zaměřuje na účinný a spravedlivý volební systém. Obdobný mechanismus byl přijat celou řadou institucí ve světě.

Karel Janeček je také spolumajitelem Centra současného umění DOX v Praze a podílí se na řadě komerčních aktivit. Ne vždy jsou známi jeho partneři a již dnes lze říci, že ne všichni, s nimiž spolupracuje, jsou ideálními osobnostmi.

Nicméně základ, který položil, je (díky jeho osobnosti) plně etický a svým způsobem velmi neobvyklý a přínosný. Janečkův vliv na politickou scénu současné doby, vize spravedlivého modelu voleb i zcela konkrétní pomoc tam, kde nikdo pomáhat nemusí, jsou nakonec tím nejdůležitějším. A asi podstatnějším než to, s kým Karel Janeček právě chodí. Proto také vznikl náš rozhovor.

Nechť se Karlovy neobyčejné úspěchy opakují a jeho vizím i osobnímu postoji se do budoucna daří.

I. část

Místa mládí

Karel Janeček se narodil v Plzni. Přesněji, a to je důležité, v Bolevci. Není to tak dávno, ale přece jen tehdy ještě vypadalo toto předměstí Plzně úplně jinak než dnes. Dnes se každému vybaví zejména sídliště, docela hezké, s dobrým spojením do centra, kousek odtud jsou parky a zoo.

Jenže starý Bolevec byl jiný. Tahle část na opačné straně silnice začínala Na Mikulce, vršíčku nazvaném podle známého vynálezce a technika Mikoleckého, spolupracovníka barona Škody, který zde má pomník. Dnes je tam meteorologická stanice, proto si mnozí vybaví její název: Plzeň-Mikulka.

Odtud se až dolů k silnici vedoucí podél Boleveckého rybníka táhly pásy zahrádek a domků, větších či menších (původně spíš těch menších), vzniklých většinou před druhou světovou válkou, později výrazně přestavovaných. Jen pár obchodů u hlavní silnice, zato dvě hospody! Všude klid, taková nečekaná pohoda města, které tu žije svým vlastním životem, životem Bolevce. Dnes již vlastně starého Bolevce.

Spousta zahrad a květin. I když se na některém dvorku tu a tam objevili králíci, trendem je zredukovat užitkovou část a více se soustředit na něco opravdu reprezentativního a okázalého, takže někde se nachází i sochy. Obyvatelstvo tu zkrátka více inklinovalo k městským způsobům. Ale v létě všechny ty zahrady voněly.

Děti si chodily hrát, pokud našly vrstevníky, někam na konec města, na blízké pole, kam v padesátých letech pravidelně mířili neoblomně drsní sběrači mandelínek a všeho toho hmyzu, kterým nám imperialisté plánovali zničit úrodu. V zimě se dalo jezdit na saních z mírného svahu pod Mikulkou.

Nejkrásnější však byl Bolevecký rybník. S jedním z prvních klubů, kde se hrála v šedesátých letech skutečně moderní hudba. Ale hlavně tu jezdily čluny, dalo se plavat – bylo to prostě světové letní centrum „světa“! Ostatně je dodnes, jen mu konkuruje více míst.

Vydat se z Bolevce do centra, tehdy trolejbusem, přímo až na náměstí, to bylo trochu jako změnit město. Přitom cesta trvala jen pár minut.

Příjezd od Horní Břízy, který se spojuje s Karlovarskou, je velmi příjemný, ostatně i jako ten od Doubravky anebo od Českých Budějovic, výrazně průmyslová Plzeň vlastně ovlivnila jen jiné části města. A odevšad je jako navigátor vidět věž biskupské katedrály.

A pak, stojíte u Svatého Bartoloměje na obrovském náměstí, jednom z nejtypičtějších středověkých, a uvědomujete si, že mix průmyslu, sešlých předměstských řad domů a vynikající architektury je náhle doprovázen určitou velkorysostí. Když se vydáte k sadům a pod divadlo, najednou Vás Plzeň zaujme a máte chuť se tam vracet.

Představuju si, jak to může působit na sotva šestileté dítě. Asi skvěle. Hlavně kvůli tomu pocitu zázemí v klidu Bolevce, s vědomím přítomnosti města hned za kopcem. Přestože děti určitě vidí všechno jinak a mnohem více je zajímá, co dělají mravenci a jestli se půjdou koupat, má Plzeň velký a mimořádný dar své obyvatele ovlivňovat.

Přemýšlím, do jaké míry může malé město předurčit něčí kariéru natolik, že prostě začne jakoby ledabyle dobývat svět. Jenže Plzeň zdaleka není tak malé město... a pak – nemá toho ducha uzavřenosti maloměst, a tím pádem jeho obyvatelé nemají potřebu odtamtud utíkat.

Znám tři typy Plzeňanů. Jeden, který by se nikdy v životě nehnul z toho klidu a jistot, od toho, co kde ve městě už zná a co mu dodává pocit zázemí, ten, který nesnese změnu. Ostatně ono je mimochodem zejména dnes strašně jednoduché žít nebo jen nakupovat a nějaký čas pobývat v Plzni. Narazíte tu na neobvykle příjemné vztahy a jednání, v obchodě, na ulici... pozvolna vznikající, ale o to silnější kladný dojem...

Druhý typ Plzeňanů potřebuje nezbytně prchnout. Kamkoliv, kde je to „pravé“ velké město, protože je žene nějaká posedlost, většinou v dobrém slova smyslu. Něco v nich je – a to potřebují nabídnout světu, anebo naopak něco od světa čekají. Tak odjížděli třeba Skupa, Horníček, Trnka. Nu a třetí skupinu tvoří ti, kteří odjeli, většinu života prožili jinde, ale pak se vrátili, i když třeba naprosto nečekaně. Většinou do chat, které si postavili poblíž Plzně s tím, že tam třeba jednou budou nastálo bydlet. Tento trend se ostatně stále více objevuje i dnes.

Ale pásma chat takto výrazně ovlivnila okolí. Především Hracholusky. Ještě v osmdesátých letech stavěné svépomocí. Pro kolik rodin to bylo budování hradu, pro kolik dětí naprosté neštěstí? Tak pak člověk neví, má-li to milovat, anebo na to zanevřít. Kolik dřiny dříve představovalo jen mít něco svého a mít kam jet. Vlastně všechno tu bylo uděláno vlastníma rukama. Krásná přehrada, rybářský revír a kousek do Plzně. Dnes nám nepřijde vůbec divné, že si někdo nechce sám opravovat auto anebo si zavést elektřinu. Jen tak, po práci. Díky za to. Jenže takový svět – pocho-pitelný kdysi naprosto pro všechny, kdo ještě zažili tuto poválečnou éru a období až do konce osmdesátých let, dnes působí jako cosi zvláštního, na co jen vzpomíná. Stejně jako bychom asi tehdy nepochopili uvažování malého člověka se svým bohatým vnitřním světem, který má úplně jiné problémy a starosti, je jimi pohlcen, objevuje. Ale namísto toho je třeba míchat maltu.

Proto snad jen Bolevec pro Karla představoval idylu – to ticho předměstí, tolik zahrad, korun stromů, občas štěkající pes, hodní sousedi... a tam někde na východní straně dlouhý lán a za ním malá rozhledna, kopeček Letné, Doubravky... a za tím vším velký svět, který se jednou otevře!

Jak vzpomínáš na Plzeň?

Na Plzeň? Jako na dětství? Já spíše vzpomínám na Plzeň z doby, kdy jsem tam jezdil za rodiči. Pamatuju si ale, kde jsme bydleli: v domě se zahradou. Mám ho stále v paměti. Byl to dům otcových rodičů.

Kde to bylo?

V Bolevci, ve Fibichově ulici. Pamatuju si, jak jsme tam z kopečka jezdili na kolo-běžce, ale jinak si vlastně na moc nevzpomínám. Dobře si ale pamatuju Bolevák. Hlavně když jsme už byli v pubertě a na Boleváku jezdili na windsurfingu. Takže kdybych měl pojmenovat vzpomínku na dávnější minulost, vzpomínka na Plzeň rovná se Bolevák.

Na Bolevák jsi chodil s rodiči?

Tam jsme chodili nejčastěji právě až s kamarády v pubertě. Jedni přátelé mých rodičů měli dva syny, s nimiž jsem se docela hodně kamarádil – s těmi jsme například jezdili na windsurfingu a tak.

Oblast kolem Boleveckého rybníka bývala hodně chráněná – pokoušeli se tam dělat lázně. Ty už jsi asi zažil období, kdy se tam dalo dělat všechno, ne?

Co já si pamatuju, tak tam člověk mohl v podstatě vždycky dělat, co chtěl. Později to tam bylo z jedné strany volně přístupné, z druhé strany uzavřené.

Ještě je tam rybník Šídlovák?

No jasně!

Když si vybavíš dům, kde jste bydleli – v té čtvrti jsou menší domky, vilky –, zůstává ti takové bydlení v hlavě? Chtěl bys takhle sám bydlet?

Zrovna ten dům byl už spíš starší, mě dneska láká něco jiného: rekonstruuju vilu v Dobřichovicích, což bude super sídlo. Hodně hi-tech vybavení: audio, video, takové ty věci... takže to je asi jiná kapitola...

A co město samotné? Plzeň.

Plzeň je super, dneska je to město kultury, což je obrovský úspěch, a jinak nevím, jak bych ji jinak charakterizoval. Mně se současná Plzeň, když tak nad tím přemýšlím, líbí víc než Plzeň v době, kdy jsem byl dítě, v minulosti.

Jak jsi prožíval odchod z Plzně? Měl jsi někdy potřebu se tam vrátit? Ptám se proto, že spousta lidí utíká někam „do světa“, ale pak se s velkou chutí vrací domů. Plzeň je toho skvělým příkladem. Nejprve se objeví potřeba objevovat svět, a pak člověk zjistí, že právě ve svém rodišti se může zabydlet a cítit se dobře.

Tak bych to asi neviděl, protože my jsme se – vlastně rodiče se přestěhovali do Prahy, když mi bylo šest let, když jsem šel do školy, na základní školu, takže už do první třídy jsem chodil tam. A pak jsem žil v Praze, respektive někdy v zahraničí.

Co dělali tví rodiče? Proč se stěhovali do Prahy?

Táta pracoval na ministerstvu zahraničních věcí, tak jsme odjeli do Prahy.

Pro tebe bylo tedy stěhování přijatelné? Nebyl to šok?

Tak jako tak to byla změna, obzvlášť pro malé dítě. Ale mně to zas tolik nevadilo, mně změny nikdy nevadily, ani jako dítěti. Že jsme se odstěhovali do Prahy, mi přišlo celkem v pohodě.

V Plzni jsi měl přece kamarády...

Já jsem v Plzni sice chodil do školky, ale byl jsem hodně velký samotář, takže mi to nějak ani nepřišlo.

Zůstali v Plzni nějakí tvoji příbuzní?

Ano, rodiče obou mých rodičů. K nim jsme hodně jezdili a taky jsme navštěvovali tety, strejdy... ti všichni zůstali v Plzni.

Máš nějaké sourozence?

Mám, mám bratra a dvě sestry.

To je dost lidí na jednu rodinu, ne? A kolik jim je?

Nejstarší jsem já, brácha je o rok mladší, jedna sestra o čtyři roky mladší a ta druhá pak skoro o šestnáct let mladší.

A jak moc se dodneška třeba vídáte?

No tak, tak nějak rozumně, ne nějak extrémně, ale vídáme se. Naposledy minulou neděli na oslavě devadesátin dědy, z otcovy strany.

Jak jsi vnímal svou roli nejstaršího? Neměl jsi pocit, že jsi nic nemohl a u ostatních už rodiče nebyli tak přísní?

O rok mladší bratr byl na tom podobně jako já, ale je pravda, že jsem občas měl pocit, že sestra, která je o čtyři roky mladší, má dovoleno víc. Ale neprožíval jsem to nijak zásadně. A co se týče mladší sestry, tak to už vlastně šlo mimo mě.

V Praze to muselo být ze začátku těžké...

Co se mi vybavuje jako vzpomínka malého dítěte, to je ulice Rytířova na sídlišti Lhotka. Lhotka-Modřany. Pamatuju si, jak jsme tam přijeli. Všude byly nové paneláky, ale kolem špína, bahno. Poblíž to bylo hezké, tam byl les. Ale když jsem šel do školy, všude bahno. Hodně bahna.

Ty jsi musel být hodně samotářský. Nicméně lidé – jiní spolužáci – ti nevadili?

Já jsem nějak tyhle věci neřešil. Do školy jsem jezdil, rodiče mě dali do jazykovky, na tu dobu jsem schopen vzpomínat. První třídu jsem chodil na Lhotku, to si už vůbec nepamatuju. Vlastně ano, vzpomínám si na jednu věc: mamka mě dovedla do školy a pak už jsem jezdil sám, tak si pamatuju, jak jsem jednou jel ze školy, a řidič autobusu, který měl zastavit, tak si nějak myslel, že nikdo nevystupuje, a přejel naši zastávku. A já jsem potom doběhl dopředu, zděšený, že nezastavil na mé zastávce. Pak byla další zastávka a já jsem mu říkal, že to tady vlastně znám, že tady můžu vystoupit, tady chodíme nakupovat, tak já se vrátím sám. Pamatuju si, jak mě ten řidič nechtěl pustit, že za mě má teď zodpovědnost, takže jsem s ním musel až na konečnou a zpátky, a pak teprve jsem si vystoupil, to je ale taková jediná vzpomínka z první třídy.

Zvládl jsi tu situaci v klidu, nebo tě to hodně rozhodilo?

Rozhodilo mě to, byl jsem z toho hodně špatný, ale když jsem doběhl k řidiči a viděl, jak je z toho špatný on, možná mě to uklidnilo.

Do jaké školy jsi chodil potom?

Potom si pamatuju až na základní školu v Lupáčově ulici na Praze 3. Bylo to strašně daleko, hodně jsem toho denně procestoval. Proto jsem měl nakonec kamarády spíše na té jazykové škole než třeba na sídlišti, kde jsme bydleli.

Jaké jsou tvoje nejhezčí vzpomínky z dětství?

Krásné vzpomínky mám na to, jak jsme jezdili na lyžích. Další krásnou vzpomínkou jsou cesty na chatu, kam jsme jezdili. Tu měli prarodiče na Hracholuskách. To bylo super, odtamtud mám, dalo by se říct, jedny z nejkrásnějších, ale zároveň také jednu z nejhorších vzpomínek.

Že by ses topil?

Ne. Ale jako dítě jsem šel lesem, přede mnou táta, a on šlápl do vosího hnízda. Vosy se najednou vyrojily a zaútočily na mě, začaly mě bodat – a v tu chvíli si pamatuju, že jsem cítil takovou strašnou nespravedlnost! Protože táta se na mě ještě vrhl a začal ty vosy zabíjet, ale já myslel, že mě trestá, že jsem něco udělal, že mě za to bije. Takže to je taková zajímavá vzpomínka.

Jak jste trávili Vánoce?

Vánoce jsme trávili jako děti standardně, s vánočním stromečkem samozřejmě... Pro mě bylo extrémně napínavé čekat, až konečně zazvoní zvoneček. Když už jsem věděl, že Ježíšek neexistuje, pamatuju si, že jsem řešil dárečky, co jako dostaneme.

Jaké období dětství pro tebe nebylo příjemné?

Jako dítě jsem pořád chtěl být dospělý, dětství jsem si neužíval. Neužíval jsem si život jako dnes, zdaleka ne. Dneska jsem mnohem šťastnější než

jako dítě. Ale že bych měl nějaké konkrétní období, které by bylo špatné, to ne. Možná když jsem byl na táboře. Byl jsem takový typ, který se zrovna moc nepere – to dnes jsem mnohem fyzicky výkonnější než jako dítě –, takový typický uzavřený matematik, takže mě třeba občas někdo šikanoval. To bylo nepříjemné.

Takže ty jsi vlastně byl takový lehce zakřiknutý introvert, co žije svým vnitřním životem a objevuje svět trochu jinak než ostatní. Jak ses cítil ve škole?

Školu jsem bral jako povinnost, zejména když mě něco nebavilo, to znamená cokoliv, co se člověk musel učit nazpaměť. Neměl jsem rád ruštinu, kterou jsem měl od třetí třídy, a neměl jsem rád některé věci, které bych se dnes rád učil, což mě zpětně mrzí. Třeba češtinu jsem neměl rád. A dějepis nebo cokoliv, co člověk musí memorovat.

Dneska to samozřejmě vnímám jinak, vnímám tu důležitost a měl bych úplně jiný přístup, ale jako dítě jsem to rád neměl, tak to prostě pro mě byla povinnost. Co pro mě však byla nádherná povinnost, to byla matematika. Ta mě bavila odmalicka – od pěti let jsem už byl matematik a také na základce jsem měl matematiku moc rád.

Jak je to s výukou matematiky, stále se začíná s algebrou?

Většinou ano, ale nejen to. První, co si pamatuju jako malé dítě, že mě zaujala stupnice a teploměr, řešil jsem, co to jsou ta záporná čísla. Táta mi vysvětloval, že se dají i sčítat, no a potom, matematika není jen algebra, jsou to třeba i logické úlohy slovní, nějaké množinové věci, samozřejmě grafy, funkce.

Mně jde o to, jestli se člověk může do matematiky zamilovat už na úrovni elementárních úkonů?

Co já si pamatuju ještě jako dítě v předškolním věku, tak přesně to, co jsem vyjmenoval. To byla ta záporná čísla. Ano, v tomhle ano, takže to byla právě i algebra.

Patřím ke generaci, která pamatuje první vystoupení profesora Vo-pěnky na téma množin. Ale sám jsem je zažil až na fakultě. Jak to bylo časově u tebe?

U mě již byly množiny od začátku, myslím, že od první třídy.

Kdy u tebe ve vztahu k matematice přišlo to klíčové období, kdy sis řekl, tak to je ono, teď jsem našel to pravé?

Já jsem od malička věděl, že to je to, co chci dělat. Ale naprosto jistý jsem si tím byl tak v šesté, sedmé třídě na základce. Když jsem se začal účastnit olympiád a když jsem se setkal s věcmi jako pravděpodobnost – to jsem byl totálně fascinován, to jsem miloval. Miloval jsem i rovnice, kvadratické rovnice a řešil třeba kubické rovnice. Zajímaly mě, studoval jsem je, stejně jako pravděpodobnost. A potom mě na základce šíleně zaujaly integrály. Když jsem dostal do ruky knížku, díky níž jsem pochopil princip motivací pro integrování, Riemannův integrál, když jsem si uměl spočítat plochu pod křivkou, byl jsem úplně nadšený – to mě extrémně bavilo.

Hodně mi dala i skvělá kniha, která se jmenuje „Jak se jmenuje tahle knížka?“. Jde o logickou knihu, kde jsou popsány čtyři skupiny osob: normální upír, pomatený upír, normální člověk a pomatený člověk; dále jsou dána pravidla, že upír lže a ví, že lže, pomatený upír mluví pravdu a myslí si, že lže, normální člověk mluví pravdu a ví, že mluví pravdu, a pomatený člověk lže, ale myslí si, že mluví pravdu. A následují konstrukce a dialogy a člověk má poznat podle dialogu, kdo je kdo, nebo zjistit cestu a tak dále. Takové věci mě skutečně hodně bavily.

Tvé jednání je neuvěřitelně přímé. Ať se ti to hodí, nebo nehodí, prostě jde vždy o princip. S tím jsi ale někdy musel u druhých narazit. Jak se s tím lidé ve tvém okolí vyrovnávají?

Já si pamatuju, že už jako dítěti mi mamka říkala, že to někteří lidé špatně berou, že jsem drzý, to je pravda. V tomhle jsem byl už jako malý jiný – nebral jsem si servítky a někoho to mohlo pobořovat.

Takže když se ti něco nelíbí, tak to asi vždycky řekneš na rovinu, je to tak?

Ty jsi psycholog, co na to říct... Můžu odpovědět pouze: ano!

Při tvé zdvořilé, nicméně jednoznačné přímosti, se asi neobjevuje často místo pro kompromis?

To se nemýlíš. Já jsem nikdy nebyl člověk kompromisu. Vždycky když jsem za něčím šel, tak naplno, kompromisy jsem nesnášel.

Ale ono je to vlastně mírně nepřesné. Karel není typem buldoka, který jakmile se pro něco rozhodne, přestane myslet, anebo rotvajlera, který když se zakousne, dostane křeč a úvahy o tom, zda pustit, už prostě nemají smysl. On jen v klidu konstatuje něco, co se snad druhým může zdát nevhodné, je to ale pravdivé. Nedá se říct, že si jede po svém. Vůbec ne. On je především mimořádně slušný.

Jako by ho mnoho a mnoho nejrůznějších situací, které musel zvládat v obchodě, prostě naučilo jednat vstřícně, klidně a velice jemně.

Nebo snad získal tento dar tím, že do běžného světa pronikl z uzavřeného kruhu vnitřní samoty svého dětství?

Anebo je to všechno možná mistrovsky naučené – protože on má kolem sebe profesionály úplně na všechno. A všechno kolem něj má také své výsledky.

Ať je to jakkoliv, vždycky jedná přátelsky, vždycky s úsměvem a bez napětí, nicméně v určitých situacích – necouvne. Prostě necouvne. Druzí z něj však nemají pocit, že byli zatlačeni do kouta, naopak. Jen ta či ona věc prostě bude jinak.

Karel couvne jen výjimečně, ale rozhodně to není diktátor. Ale už vůbec ne nejistý a plachý podnikatel, který si jen tak náhodou cosi spočítal. Máte k němu respekt, protože je férový a zcela upřímný.

Nikdy jsme neměli příležitost se o něčem hádat. A pátrat po tom experimentem prostě nejde.

Nicméně tady někde začíná i Karlova tendence, o které právem mluví, totiž sklony říkat věci bez emocí a klidně, ale naprosto v rozporu s tím, zda se to tomu druhému ryze ze slušnosti bude hodit.

A někdy může být trochu podrážděný. Třeba když něco nevyjde, když má udělat něco banálního, avšak nepřijemného... A pokud se ho optáte, jestli mu to či ono vadí, řekne vám to.

Karel začal chodit do jiné školy, kde toho kolem takřka moc nevnímal. Jedním byl posedlý, a to matematikou.

Pokud začne vzpomínat na tu či onu dobu nebo školu, pak ne prostřednictvím žáků, kamarádů, prostě tehdy na devítiletce zejména dětí kolem.

Ale na skvělou učitelku anebo učitele.

Anebo na matematickou olympiádu.

Ale dvě věci mi ulpívají v hlavě asi nejvíce, jakmile se člověk vcítí do tehdejšího světa: úplně zdevastovaná půda, bahno, a mezi tím nové paneláky a strašně těžká doprava plnými autobusy sem a tam. Hodiny trávené při dojíždění, pohled ven s okna a přemýšlení si o svém světě, na který tu mám čas. Jako by toto vynucené volno bylo nejzajímavějším inkubačním prostorem, kde si člověk může volně popustit fantazii a žít ve svém vlastním světě.

A podobně tomu je, když se ještě dnes u Karla objeví určité nadšení z prožitku, jak našel neuvěřitelně krásné řešení toho či onoho příkladu, jako by se dostal do jiné dimenze.

V tomto světě se člověk může dokonce stát i obětí šikany. Jenže ta nakonec neubere, ale posílí. A pak je tu sex, a jak Karel velmi přesně určuje: není jasné, co s tím.

Zdá se, že se ale nic nestalo brzdou, spíše převládá pocit, že je ještě poměrně dost toho, co se asi nestačilo.

Je to mládí něčím atypické? Asi ano. Zvláštním vnitřním uzavřeným světem, ve kterém Karel vyrůstal, a tím výrazným vnějším světem, ve kterém je dnes jakoby v novém živlu.

Odkdy jsi své vrstevníky začal vnímat jako kamarády?

Kamarád, skutečně opravdový, ne jen na nějakou chvíli, byl až na základce. Potom, dejme tomu na druhém stupni, měli jsme nějaké společné zájmy, byl to kluk, se kterým jsme poprvé šli kouřit cigarety, třeba v sedmé třídě, neviděli jsme se už dvacet let...

A byla to taková ta klasická školní parta?

Parta ne. Partu jsem zažil potom na gymplu. Tam byla parta s klukama, se kterými jsme hráli mariáš a taroky, ale jinak ne.

Co se pak změnilo?

To bylo spíše v druhé fázi gymplu. Tam nás sjednocoval zájem o karty a také protože jsme chodili na pivo. A pak ještě v druhé části gymnázia tehdy můj nejlepší kamarád, to byl skutečný kamarád, a pak ještě se dvěma holkami jsme chodili do Divoké Šárky za dobrodružstvím, ale to byla taková menší parta.

Kam jste chodili do hospody?

Jé, tak to vlastně nevím. Někam na Praze 2, vedle školy. Také jsme třeba jeli na lyže, to bylo párkrát, a na to mám dobré vzpomínky, u spolužáka na chalupě jsme byli na lyžích a večer pařili, hráli jsme taroky.

Sám sebe označuješ za introverta, ale já jsem přesvědčený, že klasický introvert vůbec nejsi. Lidé mají často v rámci jedné dimenze tendenci inklinovat k oběma extrémům. Být chvíli zoufale rád sám, podruhé strašně rád s lidmi. A mnoho jich je rádo uprostřed. Jako by vlastně ty dimenze platily jinak...

Tak... já nevím, asi jde o to, jak sebe vidím sám a jak mě vnímají druzí :-).

Jak moc ti chybějí lidé? Vypadá to spíše, že pořád potřebuješ někam jezdit, žiješ v obrovské společnosti mnoha velmi blízkých vztahů, no tak teď se v tom vyznat?

Právě: introvert... asi, nevím...

V mládí jsi měl kolem sebe partu přátel, ale určitě pro tebe bylo příjemné být v určitém okamžiku sám. Nějakou dobu jsi také bydlel s rodiči, jak jsi s nimi vycházel?

Ano, bydlel jsem s rodiči, měl jsem rád, když jsem byl doma, na počítači, nebo jsem řešil nějaké případy z matematiky. Také jsem hodně rád, dělal korespondenční semináře, matematickou olympiádu... Bylo super, když člověk řešil ten korespondenční seminář a byl úspěšný, tak jel na týdenní soustředění různě po Čechách. To byla skupina lidí vlastně z celé republiky, matematiků, tam byl program, nějaká matematická výuka, takže to bylo také moc zajímavé. Nebyl to přírodní tábor, nebylo to tak sportovní, a byli tam matematici, čili byli to lidé spíš tohoto typu, to mi sedlo.

„Kytky smrdí, ptáci řvou“, tak se někdy definuje období puberty. Karel se vyhnul extrémům, ale nevyhnul se lidem stejného věku. Jenže kam co zařadit. Racionalita, řád, vnitřní klid, uzavřenost. A najednou přijde lehký průlom na střední škole. A pak další průlom, tentokrát razantní: co udělat se sexem, co se vztahem?

Co ti v období dospívání říkala romantika?

To pro mě nebylo nic moc :-). Když jsem byl na gymplu zamilovaný, tak jsem se třeba snažil, ale nebylo to pro mě, teď jsem mnohem větší romantik.

Takže jsi měl rád spíš adrenalin? Co ti připadalo dobrodružné?

Jako něco dokázat v té matematice, být úspěšný na matematické olympiádě. To bylo pro mě extrémně důležité, dostat se na vysokou na matfyz, pak bylo dobrodružné třeba jet někam, já nevím, k moři, plavat nebo nějaké adrenalinové věci, to mě už tehdy zajímalo. I když jsem se tomu v té době vyloženě nevěnoval, zase dneska vidím, že jsem v tom úplně jinde. Třeba v pubertě bych se zdaleka neodvážil dělat věci, které dělám dneska. Ale taky mi to přišlo zajímavé a taky jsem sportoval, i když ne nějak extrémně.

Mohl by si v té době vypátrat vztah k pojmu „tajemství“?

Tajemství, to... já jsem byl... takový realistický typ. Byl jsem materialista od dětství, nevěřil jsem ničemu, kromě toho, že všechno se děje náhodou, a tak, když nad tím přemýšlím, já jsem dneska mnohem víc dítě, než jsem byl jako dítě.

Přemýšlel jsi někdy nad tím, co bys studoval, kdyby sis nevybral matematiku?

To nevím... Asi bych našel třeba fyziku nebo chemii, ale já jsem neměl rád praktické pokusy, já jsem jako dítě měl rád teorii, bylo by to mnohem těžší. Kdyby nebyly exaktní vědy, tak bych byl asi nešťastný.

To, co mě na tobě zaujalo, je tvůj imaginární svět.

No tak imaginární svět, v tom jsem se pohyboval hodně, protože pro mě ten imaginární svět byl to nejzajímavější. Život v hlavě, v představách, myšlenkách, abstrakcích, to mě bavilo od malička, přišlo mi to nejlepší v životě. Když nad tím přemýšlím, nevím, jestli jsem měl to štěstí nebo neštěstí, ale tím, jak jsem byl stoprocentně přesvědčený materialista, tak jsem tu abstrakci v sobě potlačoval. Pro mě měla smysl věda, abstraktní konstrukce, výplody ducha, a to bylo všechno vlastně jenom logika... nějaká.

Ale ještě zpět: dobře, a co ten duch tedy byl?

Výplody myšlení myslím teď. Jo, racionálního myšlení. Tehdy to ale bylo skutečně všechno a já si pamatuju, že pak v pubertě nebo později, jsem měl v sobě pořád takový malý paradox, že když vše vezme člověk logicky do důsledku, pokud by mělo být všechno náhoda, tak pak ale ten svět nemá smysl, protože pravděpodobnost, že by měl mít smysl, je nula pokud je náhoda, a já jsem pořád v sobě měl něco, že jsem věřil tomu, že smysl má, že věda a pokrok smysl mají, tomu jsem nějak věřil, ačkoliv jsem věděl, že to není úplně logicky konzistentní, tak jsem to neřešil, nechal jsem to pro budoucnost.

Nezdá se ti, že v té době byl tvůj systém vlastně strašlivě uzavřený?

Byl uzavřený, ano.

Vlastně možná otevřený, ale jen někomu a něčemu.

Představuju si takového hubeného žáčka s brýlemi, jak sleduje přes okno autobusu svět. Denně, takže vlastně nejde ani vnímat věci kolem, co se kde děje. Spíše převládne snad pocit, uvažování o zvláštních skrytých pravdách a tajemstvích..., snad pravdy a řádu věcí.

Jako by člověk našel velkou křehkost několika věcí, které ho oslní. Třeba svou vnitřní logikou, konzistencí, precizností, absolutním potěšením z toho, jak věci do sebe zapadají.

A najednou je třeba vnímat i svět kolem.

To bahno sídliště, dlouhé hodiny ježdění sem a tam. Fajn velká rodina a spousta malých sourozenců v ní, zázemí a zároveň svět se spoustou neznámého i výzev. A najednou objev řešení matematické úlohy je radostí, která kdesi polechtá dosud neznámá čidla úspěchu, objevu a hlavně nalezení jakési vnitřní pravdivosti, mechanické i logické pravdy a potěšení z objevu.

Jenže svět se najednou prolomí, přijde úplně jiný věk a jiné vidění světa.

Jak vypadalo tvoje první rande?

To bylo na gymplu, jak jsem měl toho nejlepšího kamaráda, tak jsme chodili se dvěma spolužačkami do Divoké Šárky a tak. Ale to nebylo takový to rande osobní, i když do jedné jsem byl zamilovaný taky. Možná do obou, nějak se to prolínalo :-). A první rande, to už asi byl můj první vážný vztah. To byla Jindřiška, s ní jsem se seznámil, když jsem byl v létě u moře, a my jsme se potom rozhodli a jeli jsme spolu stopem do Atén. Bylo mi osmnáct. To byl první vážný vztah. Já jsem byl nedotčený docela dlouho :-).

Úplně první rande to nebylo, to já už si ani nevybavím, možná na nějakých těch táborech, třeba v šestnácti jsem byl na táboře jako instruktor, to jsem nějaký rande v tomhle smyslu měl.

Mě zajímá, jaké to mělo místo v těch ostatních hodnotách.

Jako ženy?

Ne. Myslím konvence. Třeba si tě neumím představit v tanečních...

Tam jsem byl, ale moc mě to nebavilo, to bylo povinné. Co se týče vztahových věcí, můžu říct, že jsem od puberty šíleně řešil sex. Já jsem byl nadržený, a přitom jsem to s holkama vůbec neuměl. To byl v pubertě můj největší problém. Ale to je pro spoustu lidí, samozřejmě. Pro mě to byl opravdu hluboký problém, já jsem měl docela mindráky.

Jaké jsi měl v osmnácti letech vlasy?

Vlasy jsem střídal. Měl jsem krátký, potom i delší.

Jen tak si povyskočit

Karel studoval v zahraničí. Měl možnost tam i pracovat. Opakovaně. V USA a v Rakousku.

V roce 1997 získal titul MBA na Bradley University, Peoria, USA. Dále obhájil titul Ph.D. v oboru Mathematical Finance. To byl více než jen odborný a vědecký začátek kariéry. Najednou namísto života studenta naprosto „vyniknou“ zcela jiné věci:

Přelom.

Nebo prostě náhlé přeskočení do jiného světa. Doslovně.

To, co zraje pomalu, se najednou zvrtno do okamžiku. A člověk prožívá úplně jiné úrovně vědomí a dočista jiný náhled na sebe. To jistě dobrodružství, které Karel přežil, ale má mnohem, mnohem podstatnější důsledek. Jakési nazrání či dozrání, které najednou přijde během léčby. Které může být nastartováno nadstandardními dávkami chemismů vpravovaných do těla. Ale především mysl samotná je najednou doslova otřesena po dramatickém úrazu a musí se učit, jak věci kolem zpracovávat.

Je zvláštní, jak ukázkově jsi zvládl jedno veliké životní období. Přímo skokem do výše. K takové totální proměně se lidé často dlouze a těžce drápou. U tebe to bylo až symbolické... Kdy se tvůj svět začal otevírat?

První veliké otevření přišlo v roce 1999 na Floridě, kde jsem lyžoval na zatím nejnádhernějším místě. Kirkwood, poslední den, poslední jízda, tak že si vychutnám skokánky, to bylo velmi zajímavé: nejprve dva menší a pak byly dva velké, já jsem si říkal, poslední jízda, tak pojedu na ten první, ten druhý vynechám, ten není tak zajímavý a hodně kope, a půjdu si užít ty velké, ten třetí a čtvrtý. Tak jsem se rozjel ze svahu, první je tu, jedu a najednou, koukám, i když jsem to vůbec

nechtěl, tak vidím, že jedu na ten druhý, mohl jsem se mu vyhnout, ale pak jsem si řekl: když jedu na skokánek, pak se mu vyhnu, tak to bude vypadat, jako že se bojím, tak když už na něj jedu, tak skočím.

Tak jsem skočil. To je poslední, co si pamatuju, protože jsem to značně rozjel, v té době jsem lyžoval bez helmy.

Já jsem dopadl na hlavu, na záda, ještě navíc to bylo zledovatělé.

Byl jsem v bezvědomí skoro dva dny, a proč o tom mluvím... Protože pak jsem ještě půl roku, nebo ještě déle, měl výjimečné zážitky. Tedy nejprve jsem byl úplně mimo, nevěděl jsem, čím jsem, kdo jsem, moje bývalá žena z toho bylo úplně zoufalá. A pak, když jsem se dostal do normálu, bolívala mě hlava, ale měl jsem nádherný stavy představ, stavy nirvány. Žili jsme na Floridě, vrátili jsme se tam, já jsem si lehl na postel a dostal jsem se do prožitku, kdy jsem vnímal prostor, kdy jsem vnímal komunikaci, byl jsem v nějakém éteru, skutečná nirvána, prostě pocit propojení s celým světem. A vnímal jsem komunikaci bytostí, nebo energie, a bylo to takový abstraktní, vždycky jsem se z toho dostal zpátky, když jsem chtěl, a nikdy jsem se v tom stavu nezeptal třeba na matematické problémy, byly to jenom pocity, nebylo to, že by se v tom stavu řešily problémy nebo tak. Ale nicméně bylo to extrémně příjemný. Postupně to začalo řídnout a pak to úplně vymizelo. Řekněme do konce roku. Bylo to asi půl roku.

Pamatuju si, jak jsem tehdy říkal své bývalé ženě, že vím, že co prožívám, je naprosto reálné, že je všechno jinak, než jsem si dosud myslel. A jestli to jednou přejde a pak si budu myslet, že to byly halucinace, v tomto okamžiku vím, že nejsou.

Pak to opravdu přešlo, ale pořád si pamatuju ten pocit a určitě mě to v něčem nahlodalo, postupně jsem chtěl v té souvislosti hledat a nacházet i něco dalšího. Začaly mě zajímat i jiné než čistě exaktní věci, trošku filozofie... a co mi hodně otevřelo obzory, bylo to, že jsem si občas zakouřil marjáнку.

To znamená, že užívání farmak, jako léčba, ti otevřelo nové obzory?

Ne, nové obzory mi otevřely ty stavy po úrazu a ty nebyly ničím ovlivněné, žádnými léky.

A jakou spojitost to v tobě vyvolalo?

To mi nevyvolalo ještě spojitost. Pamatuju si, že když jsem měl poprvé v životě marjánku, bylo to na CMU, tak mě to totálně položilo, já jsem nebyl schopný komunikovat. Byl jsem na koncertě, a nádherně jsem hudbu vnímal. Podobnou příležitost jsem měl výjimečně, třeba jednou za čtvrt roku. Po návratu domů jsem dlouho nic neměl, až někdy v roce 2006. To jsem si začal dávat vodní dýmku, tak jednou za tři týdny v sobotu nebo v pátek večer, a do tabáku jsem přidával marjánku – to mě uvádělo do velmi zajímavých stavů myšlení, právě takové úplné rozšíření vědomí a jiné vnímání reality.

A začalo to tím, že jsi vlastně sjel dvojku skokánek...

No. Tím to všechno začalo!

Mimochodem, je úžasné mít v životě takový jasný mezník...

Bez toho by to asi bývalo nešlo, vesmír zřejmě ví, co dělá. Pamatuju si, že jsem byl na hraně, že to byly zvláštní pocity, když kolem nevěděli, jestli to přežiju, jestli budu normální... Právě marjánka mě dostala do podobných stavů a připomnělo mi to, jak jsem zažil tu šílenou ránu do hlavy – že jsem totálně změnil světonázor! V těch stavech jsem vnímal, že je něco jinak, měl jsem nějaké vize... Pak jsem začal víc sledovat realitu i to, jestli se věci dějí skutečně náhodně, anebo ne. A pak už to bylo jednoduché – protože jsem studoval pravděpodobnost a statistiku, vidím, že věci se skutečně nedějí náhodně, tak jak by to odpovídalo materialistické pravděpodobnostní míře. To pro mě znamenalo kompletní re-boot systému, protože pokud se věci nedějí náhodně, znamená to, že veškeré moje předpoklady jsou špatné.

Co byl tvůj další krok?

Další krok? Zjistit, jak to vše kolem skutečně je. Například marjánka mi občas opravdu pomohla v tom, že jsem vnímal svět v jiném světle. To je dáno tím, že u mě oslabí racionální myšlení. A to mě pak nakoplo v některých věcech, pomohlo mi to něco si uvědomit – a když jsem si dokázal, že neplatí materialistické

paradigma, musel jsem postupně zbortit svou filozofii. Postupně jsem si začal vytvářet nový, logicky konzistentní systém. A ten vytvářím pořád. Dneska věřím tomu, že jsem poměrně daleko ve své osobní filozofii. Tu jsem jako takovou nikdy nestudoval, všechno jsem si vymýšlel sám.

Jak moc jsi o tom mohl mluvit?

Bývalé ženě jsem to všechno sděloval, v pohodě, já jsem o tom mluvil, když jsem chtěl.

Jestli je to ale formulovatelné, jsou pro to slova? Teď se dostáváš na dvě cesty – jedna je hmatatelná a daná, druhá hodně otevřená, spíše vektorová... takový směr rozmachu...

To je pravda. Zpětně vidím, že můj předchozí život byl v jistém smyslu chudší, než je ten dnešní. To je pravda a souvisí to i s tou mou filozofií. Skoro si troufám říct pochopením toho, co má smysl.

Máš někdy pocit, že teď si můžeš dovolit rozhodovat se svobodněji?

To je taky pravda. Finanční úspěch je v dnešním světě poměrně důležitý prostor pro svobodu člověka. To není dobře, mělo by to být tak, že každý člověk je svobodný bez ohledu na to, jestli je finančně úspěšný nebo ne, takhle věřím tomu, že to bude, za nedlouho, v dobře fungující společnosti, kterou mám rozmyšlenou, jak bude fungovat, ale dneska to tak není. Byla to v podstatě pro mě hlavní motivace toho, že jsem taky chtěl zbohatnout: abych mohl mít svobodu, abych mohl skutečně dělat, co chci.

Měl jsi někdy nějaké velké sny?

Sny jsem měl. O tom, že budu vědec. Což byla právě ta nekonzistence v systému: protože jsem cítil, že naše existence má smysl. Tedy i ta moje. O tom jsem snil odmalička i jako materialista, že budu prostě poznávat. Jen to, jak říkám, nebylo konzistentní s mou filozofií. Protože pokud ta by byla platná, smysl by bývalo nemělo nic. A můj sen stále trvá, je neměnný, ale rozšířil se – obrovsky

se rozšířil. Je teď vlastně mnohem bohatší, protože zahrnuje celou společnost a naši existenci vůbec.

Při příliš velké expanzi, rozmachu, se mocní často dostanou do chaosu, protože to neunesou. Přejde zmatek. Co s tolika penězi, co s tolika vizemi, co s tolika projekty... Nezažíváš někdy pocit, že ti některá věc uteče nebo že ji nestačíš popsat, zachytit, uchopit?

Jasně. Dobrá otázka. Když jsem se třeba začal zajímat o finanční trhy, abych se stal finančně úspěšným, pořád jsem řešil problém, že ztrácím vazbu na vědu. Nebo když jsem se začal věnovat volebnímu systému, projektu Demokracie 2.1, říkal jsem si, že zase přicházím o něco někde jinde... Ale za poslední rok nebo dva jsem všechno přehodnotil. Uvědomil jsem si, že jsem od dětství žil v nepřetržitém časovém presu, který jsem si vytvářel sám. Říkal jsem si, jak je čas strašně vzácný, že toho musím tolik stihnout, protože když to nestihnu do třiceti, tak už budu starý, a tak dále. Najednou to ale vnímám úplně jinak: sám na sobě vidím, že jsem dnes, ve dvačtyřiceti, mnohem mladší, než když mi bylo jednadvacet, a to ve všech ohledech, jak fyzických, tak duševních.

Nakonec jsi mnohé vrstevníky předběhl jak v otázkách vztahů, tak ve vědě a ve sféře obchodu. Jak vnímáš svůj věk?

Dneska vidím, že je všechno úplně jinak, než jsem si dříve myslel. Když je člověk fit a pracuje, klidně může v osmdesáti dělat věci jako ve třiceti. Takže se především nestresuju. Nemám už tolik pocit, že pořád musím někam spěchat. I když je tady Demokracie 2.1, což je pro mě nyní klíčová věc, jež zahrnuje sociologii, politologii, psychologii... tím jsem se vlastně dostal úplně jinam a něco, co jsem kdysi považoval za naprosto nezajímavé a otravné, tedy přemýšlet o tom, jak uvažují druzí lidé, jaké mají emoce a podobně, mě dneska baví ze všeho nejvíc – a to vždycky spěchá!

Ale v každém případě se věnuju hlavně tomuhle: prožívám krásné vztahy, svou největší lásku, jsem nejšťastnější člověk na světě – a nikam nespěchám! A zároveň si říkám, že až skončí projekt Demokracie 2.1, transformace společnosti,

budeme žít ve fungující, spravedlivé demokracii, tak se třeba zase vrátím k matematice nebo fyzice.

Není zkrátka nadto zaletět si do Ameriky a tam si srovnat myšlenky. Máš pravdu. Hodně lidí by dnes asi potřebovalo zajet si do Nevady a tam sebou praštit na „dvojce“ skokánku...

Amerika

Než ale přišla role velmi schopného vědce i obchodníka, než se stabilizovaly Karlovy vize, musel si projít velice dramatickým a divokým obdobím.

Mám pocit, že zde hraje klíčovou roli právě Amerika. Ne jako přelom, ale jako velmi důležité období.

Tam jsi jel po dvacítce. Měl jsi tehdy nějakou jasnější představu, do čeho jedeš a co tě čeká?

Pro mě byla první cesta do Ameriky úplný sen, protože já jsem si představoval Ameriku jako zemi svobody, to bylo těsně po revoluci, vůbec jsem nevěděl, co čekat, respektive bylo to pro mě velký dobrodružství.

Přemýšlím tolik o té Americe právě teď, když si představuju Karla v jeho prvním dlouhém pobytu mimo naše kulturní pravidla. I v rámci univerzity, která bývá vůči vám poněkud lhostejnější, ona slušnost tady je obvykle vždy.

Ale jak je to s běžnými hodnotami? Třeba s pravdou? U nás je na prvním místě v mezilidských vztazích jakkoliv vyjádřit prvek sympatie až lichotky, bez ohledu na pravdu. Jakmile si váš soused koupil dříve například automobil Moskvíč, bylo třeba ho pochválit, jakkoliv představa, že toto auto rezaví pomaleji jen proto, že má více železa, je jen jedna z chyb zájemců o něj. Bylo to strašné auto.

Ale to přece nemůžete říci. Tak je pochválíte. A samozřejmě lžete, abyste vyjádřili to mnohem důležitější, totiž váš vztah k tomu druhému.

Američan by se s úsměvem zeptal, co vás vedlo k tomu koupit si tak strašnou šunku, ale vy byste věděli, že to naprosto nic nemění na vašem

přátelství a že se na něj vždy a ve všem můžete spolehnout. Jen prostě nelže.

Uvědomuju si čím dál více, že Karel musel touto školou taky projít. A ta ho zasáhla v mnohem mladším věku. Kdo ví, prostě zase jedno tajemství.

Nicméně jednu věc si každý z Ameriky přiveze: totiž že ono je to mimo jiné taky velice příjemné a nesmírně pragmatické: nelhat.

Prostě úplně zapomenete na to, že byste něco jiného měli říkat, a žije se vám blaze.

Jenže já si myslím, že Karel má ještě jeden velkolepý dar. Totiž smysl pro detail. On vám vždy přesně určí, kdy co bylo, kde to bylo. Chvilí bude váhat, jestli zvolil úplně přesný popis odstínu barvy, než ji pojmenuje a několik minut mu bude trvat naprosto přesné postižení problému, ale bude zcela věrný a pravdivý. Kdybych naprosto totéž neznal od svého nejstaršího syna, netušil bych, že tento dar existuje.

Skutečně dar. Žijete totiž stále v souladu s pravdou. Kolik klidu to musí dodat...

Kam jsi vlastně přesně letěl a kdy?

Stipendium jsem dostal na Bradley University ve městě Peoria, kde jsem potom získal titul MBA.

Mohl bys úplně jednoduše popsat, jak ses aklimatizoval, s kým ses seznámil, jak vzpomínáš na svůj „americký“ život?

V prvním semestru, v roce 1995, kdy jsem do Ameriky v září přijel, jsem byl ubytovaný na koleji ještě s jedním neznámým člověkem, to nebylo nic moc. Ani bydlení, ani atmosféra. Mimo jiné proto, že jsem ani pořádně nerozuměl anglicky. Americká angličtina byla pro mě těžká.

Občas jsem trpěl pocitem samoty, nicméně to bylo dost zajímavé období. Snažil jsem se, dostal jsem nějaké malé stipendium, přesto jsem ale neměl prakticky žádné peníze. Tedy jídlo bylo, menza fungovala pořád, kromě neděle večer – to jsem vždycky šel do McDonalda a za dva dolary devadesát devět se najedl.

V Americe jsem toho hodně viděl. Studoval jsem a taky jsem tehdy hrál volejbal, pak to všechno bylo příjemnější. Zajímavý život, zajímavá zkušenost. Co bylo pro mě úplně nové, to byla americká kultura. Teprve až později jsem přišel na to, že co je zdánlivě výrazně přátelské, bývá často taková americká neupřímnost – to jsem nikdy úplně nepochopil... Lidé jsou tam hodní, vždy připravení pomoci, ale pak si jednoho dne uvědomíte, že je to prostě tak trochu hra.

Taky jsem tam měl takzvanou „host family“, ale to mi úplně nesedlo. Byla to hodně nábožensky založená rodina. Další rok jsem se však seznámil s jedním člověkem, už ani nevím jak, a tak jsem získal druhou „host family“, která mě docela bavila. Ten kamarád byl lovec, občas jsme jeli na výlet. To bylo docela fajn.

Mluvíme o přímosti, o pravdě, snad i pragmatismu. Někdy mi to připomnělo i moje léta v Americe, kde bylo velice těžké pochopit úplně jiný životní styl. Ne že bych ho přeceňoval. Ne že bych se do něj zamiloval, ale hodně podstatného zanechal.

Upřímně si musíme přiznat, že pravda se tu říká jinak a lže se také jinak. Náhodný kontakt okamžitě přeroste v osobní, začnou vás oslovovat křestním jménem, plácát po ramenou, nabízet nejnesmyslnější věci, kterými by vás potěšili, jakkoliv je momentálně vůbec nepotřebujete.

Dostat se k nim ale blíže, to je takřka vyloučené. A požádat je otevřeně o pomoc, protože třeba potřebujete najít zubaře, to je problém. Většinou narazíte na zvláštní zed', ale spoustu, spoustu lítostí, s jakou je mrzí, že právě vám právě teď nemohou pomoci. Někdy si říkám, co by kdo v záchvatu přátelství udělal, kdybych třeba omdlel. Zda by odešel hned, anebo až po určitém slušnostním projevení lítosti.

Ale pak přátele máte a jste hodně, skutečně hodně překvapeni. Pro celý život. Ale než to přátelství vznikne, je spodní hranicí, co se znáte, takových deset jedenáct let i více.

Ale pak si napíšete jednou třeba jen pět vět a víte, že teď se prostě na sebe můžete plně vzájemně spolehnout.

Lže se také jinak. Předstírá se. Obrovské nadšení z toho, že na sobotní odpolední party potkali právě vás. Nadšení, jakou jste měli přednášku, anebo jak na vás stále myslí a dělá jim starost, jestli něco nepotřebujete. Samozřejmě že vás většinou neznají, na přednášce nebyli a vaší zemi přisuzují polohu někde na jihu Asie. Ale to nevadí, myslí to dobře.

Když se ti něco nehodí, tak to asi vždycky říkáš...

No tak ty jsi psycholog, co na to říct... Já můžu pouze říct ano :-).

Není-li něco pravda, tak se to jako nepravda označí – se vším, co k tomu patří. Můžeme to vyzkoušet: jaký je tvůj celkový dojem z pobytu v Americe?

Globální pocit? Zpětně vím, že v Americe bych žít nechtěl. Ta kultura mi nevyhovuje, aspoň ne na maloměstech. New York je sice něco jiného, ale to se nedá úplně srovnávat, to už skoro není Amerika. Jak už jsem naznačil, co opravdu nemám moc rád, je takové to umělé jednání, umělé úsměvy...

Žil jsi tam necelé dva roky, dokončil diplomovou práci a pak ses vrátil domů?

Ano. V roce 1998 jsem si tu dodělal magisterský titul na matfyzu, kde jsem měl přerušené studium, a následně jsem zase odjel, tentokrát už vlastně za prací.

Co pro tebe znamenalo „odjet za prací“?

Začal jsem pracovat pro jeden fond se sídlem na Bahamách. Majitel byl sice Rakušan z Vídně, nicméně když jsem pro něj začal pracovat, dostal jsem přidělené místo na Floridě. Tam jsem strávil rok. Žil jsem úplně na východním pobřeží, na ostrově, kde to bylo velmi zajímavé.

Tehdy už to bylo finančně příjemnější období?

To ano. Už když jsem dokončoval titul MBA, napsal jsem software pro analýzu hry Black Jack a jeho prodejem si vydělal nějaké rozumné peníze. Poté jsem

začal také hrát v kasinech. To byl docela finanční skok, protože předtím jsem neměl prakticky vůbec nic.

Upřímně, jak moc se dá ta matematika zúročit?

Hodně. Kdo má buňky, matematické myšlení, logické myšlení, může je zúročit třeba právě při vymýšlení aplikací. To má obrovskou hodnotu.

Dá se říci, že kdyby to šlo, mohl bys takhle vydělávat donekonečna? Přes kasina?

Teď už ne, Black Jackem už ne. Dá se říci, že podmínky hraní jsou dnes velmi špatné.

A kdyby to tak nebylo, měl bys volné pole?

To ne, ale jde o to, že v kasinech už se změnilly podmínky. Všechno je sledované počítačem a karty se míchají automaticky, většinou je nemíchají lidé. Kdysi byla kasina hotový Klondike, v šedesátých, sedmdesátých, osmdesátých letech... Dneska bych mohl vydělávat systematicky, kdybych se chtěl živit hraním, třeba v pokeru.

Předpokládám, že tě tato oblast nezaujala jen proto, že ses mohl procvíčit ve vystudovaném oboru?

Právě v době studia na Bradley University, v roce 1995, jsem se seznámil a spřátelil s jedním chlapíkem. On byl tak trochu podnikatel a občas zašel do kasina. Řekl mi o hře Black Jack, na které by se daly vydělat peníze. To bylo něco pro mě! Zpočátku jsem nechtěl věřit, že by to opravdu šlo. Říkal jsem si, že by kasina byla hloupá, pokud by něco takového jakkoliv umožnila. Nakonec mě to nadchlo a důvod, proč jsem začal vypracovávat zmíněný software, byl ten, že jsem si to prostě chtěl ověřit.

Začal jsem psát pro svoje potřeby program na Monte Carlo simulace Black Jacku. A napsal jsem ho dobře, efektivně. Black Jack mě velmi zajímal, byl jsem na různých diskusních skupinách a jednoho dne zjistil, že můj vlastní software je devět- až desetkrát rychlejší než ten konkurenční, který v oné době použí-

vali profesionálové. Tehdy byl ještě počítačový čas neskutečně drahý a na to, aby se udělala dobrá simulace, musel konkurenční software běžet třeba týden! A to mluvíme o profesionálech! Jakmile jsem zjistil, že můj software je devětkrát rychlejší, uvědomil jsem si, jaká je to bomba a samozřejmě taky obrovská konkurenční výhoda. Pojmenoval jsem ho Statistical Blackjack Analyzer, zkratkou SBA, a rozhodl jsem se ho prodávat.

SBA bylo zpočátku velmi složité ovládat. Pro nastavení parametrů se editoval textový soubor a program se spouštěl pomocí příkazové řádky v DOSu. Výstupem byl opět textový soubor. Můj první klient byl hráč Black Jacku a také programátor. SBA se mu hodně líbil a poradil mi, abych vytvořil uživatelské rozhraní, což jsem také udělal. Naučil jsem se programovat uživatelské rozhraní v Borland Pascalu a dá se říct, že druhý rok studia na Bradley jsem trávil velkou část volného času vývojem SBA. Tehdy bylo vše ještě v textovém módu. Jakmile šlo SBA ovládat myší, začal být populární a prodej prudce vzrostl. SBA byl také nejdražší simulační program na Black Jack. Později jsem s pomocí kolegy vyvinul i verzi pro Windows. Na základě výstupů simulací SBA byla dokonce napsaná kniha.

Jak dlouho to takhle šlo?

Dokud se neobjevila konkurence. Někdy v roce 1999 se objevilo Casino Vérité, což byl graficky i profesionálně nádherně udělaný program, který byl i rychlý. Ale ten můj byl stále z analytického hlediska lepší, protože já jsem primárně matematik. Oni něco okopírovali, ale ne všechno. Poslední verze SBA byla 5.52 z roku 2003, kolem roku 2007 jsem s prodejem definitivně skončil.

Ani hrát se ti už nevyplatilo?

Občas jsem ještě hrál pro zábavu.

A jak to bylo zajímavé finančně?

Hrát se vyplatí, ale musí to být „full-time job“. Člověk musí trávit čas v kasinech. Naučil jsem to i svoji bývalou ženu. Tak jsme třeba v roce 2002 odjeli na týden do Las Vegas a tam hráli profesionálně, na plný úvazek. Stalo se mi taky, že

mě vyrazili, protože kasina jsou hlídaná, a když tam odhalí profesionální hráče, jednoduše je vyhodí.

Jak je odhalí? Podle videozáznamu?

Oni sledují, jak hráč hraje, a když zjistí, že hodně sází ve výhodných situacích, většinou ho odhalí. Takže já například figuruju v takzvané Griffin Book, slavné knize v Las Vegas, kde najdete seznam podvodníků a hráčů, kteří dovedou „počítat“ Black Jack. Zprvu mě to samozřejmě těšilo, protože jsem považoval za čest se tam dostat, ale ono to zase tak dobré není, protože člověk pak má fakt problém. Třeba jsme jednou hráli s manželkou v kasinu v Las Vegas a po chvíli za námi přišel nějaký chlapík připomínající pitbula, strašlivě nepříjemný, a začal si ověřovat, jestli jsem to já. Měl nafaxovanou fotografii mě a moje ženy. Ona si tam kasina předávají informace, takže nás vyhodili – prostě na to mají právo... Je to sice relativní, někdo by mohl namítnout, že to je diskriminace... Třeba v Atlantic City to dělat nesmějí, ale v Las Vegas převážil názor, že jde o „private property“, a mohou tam odmítnout s kýmkoliv hrát. Ne na základě rasy nebo podobně, ale s někým, kdo je prostě lepší!

Proč se začíná s hrou Black Jack, co je na ní zajímavého?

To je jediná hra v kasinu, která se dá porazit. A to tak, že se počítají karty. Postupně se odebírá z balíku a člověk ví, které karty už byly taženy, takže na základě toho může měnit sázky, strategii. Tohle je skutečně matematický systém. Software na hru Black Jack byl můj první světový úspěch. A nebyl poslední... Pak přišel úspěch RSJ a poté projekt Demokracie 2.1.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.